

og en anden indtage hans Plads. Der kunde maaskee ogsaa tænkes andre Tilfælde, men jeg mener, at dette vil være tilstrækkeligt til at vise, at der er Grund til at forbeholde en saadan Bestemmelse i Fællesforfatningen.

C. C. Møller: Jeg har allerede tidligere ved en anden Leilighed erklæret, at det Valgsprog, som engang førtes af Mange: „Kast Holsteen overbord, surr Slesvig fast til Stormasten, og styr i Lø af Norges og Sverrigs Klipper“, kunde jeg ikke vedkjende mig; thi jeg erkjendte, at Danmark var et saa lidet Land, med en saa vanskelig Beliggenhed, at det ikke kunde undvære nogen Deel, som kunde give det Kraft og Styrke, og uagtet jeg ønskede, at der maatte være en broderlig og venlig Forening med de skandinaviske Riger, kunde jeg dog aldrig ønske, at Skandinaviens Bjerge skulde overskygge Danmarks Sleiter. Hvad det angaaer at knytte Slesvig saa nøie og inderlig til Danmark som muligt, saa har det bestandig været min Bestræbelse, og jeg erkjender det for at være enhver Dan-nemands Pligt at gjøre i den Henseende, hvad han kan og hvad han formaaer. Haabet om, at Slesvig vilde blive knyttet inderligere til Danmark, og at Grundloven af 5te Juni 1849 ogsaa skulde udstrækkes til Slesvig, har aldrig været mere levende hos mig, end da jeg for 5 Aar siden sad her paa Tilhører-pladsen og hørte, hvorledes Rigets udkaarne Mænd ytrede deres Taknemlighed mod Fredensriksstads heltemodige Forsvarere, og hvorledes man erkjendte Forsynets Styrelse, som havde ført vore Krigere til Danmarks gamle Grændse, og som havde givet dem Magt og Styrke til at kunne haandhæve denne Danmarks gamle Grændse. Siden har jeg desværre meer og meer maattet opgive dette Haab, og efterat jeg havde taget Sæde i denne Forsamling, har jeg seet mig tvunget tilbage fra disse mine glædeste Forhaabninger. Det var netop, fordi jeg havde dette Formaal for Øie, at jeg stemte imod Toldgrændsens Forflytning fra Eideren, det var derfor jeg stemte mod Dphævelsen af den Arvelov, som knyttede Danmark og Slesvig sammen; men da dette nu er skeet, og da baade Slesvig og Holsteen have faaet deres

særlige og eensartede Forfatninger, saa indseer jeg ikke længer nogen Mulighed for, at vi directe kunne knytte Slesvig til Danmark. Jeg maa erkjende, hvad der er udtalt et andet Sted, at nu gaaer Veien til Slesvig ikke over Kolding, men over Altona, at vi nu ikke længere directe kunne knytte Slesvig til os ved at gjøre det deelagtigt i vor Grundlovs Rettigheder, men at vi derimod indirecte, gjennem en Heelstat, maae søge og stræbe efter at knytte Slesvig uadskilleligt til Danmark. Jeg erkjender derfor, at en Heelstatsforfatning er nødvendig, ja at den er paatrængende nødvendig; men vilde man spørge mig, om jeg da vilde gaae ind paa enhver Heelstatsforfatning, da maatte jeg dertil svare, at jeg allerede har viist, at jeg ikke vilde gjøre det; thi dengang det forrige Ministerium forelagde os Forordningen af 26de Juli 1854, da var den af en saadan Bessaffenhed, at jeg ikke kunde gaae ind paa den, fordi den netop fratjendte Folkets Repræsentation alle de constitutionelle Rettigheder, fordi den fritog Kongen for at sværge paa Landets Forfatning, men derimod vilde, at Medlemmerne af Folkets Repræsentation ikke skulde sværge paa Forfatningen, men sværge til Kongen; fordi jeg fandt, at Danmarks Riges Repræsentation var reduceret til en raadgivende Forsamling, som ikke engang havde den Ret, at den selv turde aabne sine Døre, idet der ifølge § 19 i Forordningen af 26de Juli 1854 udtrykkelig var bestemt, at alle Forhandlinger skulde føres inden lukkede Døre. Derimod, efterat denne Fællesforfatning er bleven os forelagt, har jeg overveiet den saavel i mit stille Hjem som her, hvor jeg har hørt den omtale fra forskjellige Sider, og jeg er kommet til den Overbeviisning, at jeg vilde gjøre Urret, dersom jeg ikke vilde sige „Ja“ til denne Fællesforfatning, som her foreligger os; thi, saavidt jeg kan skjønne, har Ministeriet indfriet det Løfte, som staaer i dets Program af 19de Dec. f. A., hvori det har erklæret, „at Fællesforfatningen skulde erhholde en virkelig constitutionel Charakter, navnlig derved, at der indrømmes Repræsentationen besluttende Myndighed saavel i finansielle som i Lovgivningsfager, og at derhos det folkevalgte Element i Samme erholder en forøget